

— Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. (Α. Σπυριμπαλάκη) 1974 -1-

Ἡ ἀγιότης μεταδίδει τὴν χάριν τοῦ ἁγ. Πνεύματος, ἀνευ τοῦ ὁποίου δὲν φωτίζεται ὁ Χριστιανός, πρὸς κατανόησιν τῶν ψυχῶν ἀληθειῶν τῶ ἐυαγγελίου.

Ἐπιτομή τῶν ἀποβιβασμάτων

Ἡ δριαμβευτική ἀναγνώρισις τῶν Πατέρων ἔγινε ὑπὸ τῶν οἰκουμενικῶν συνόδων : « Ἀκολουθοῦμεν ἐν ἀπαβικ' τοῖς ἀγίοις κ' διδασκάλοις τῆς αἰτίας τοῦ θεοῦ Ἐκκλησίας ». Τονίζει τὸν συνδυασμὸν ἀγιότητος κ' ὀρθοδόξου διδασκαλίας ὡς ἀπαραίτητον πατερικὸν γνώρισμα. Ὁ διδάσκων, ὅταν βτερεῖται ὑποδειγματικοῦ βίου ἀκούει τὸν λόγον : « Ὁ διδάσκων ἕτερον, βεαυτὸν οὐ διδάσκεις; (Ρωμ. 2, 21) »

Ὁ ἐπίσκοπος καισαρείας Παλαιστίνης Εὐθέριος (265-339 μ.Χ.), πρῶτος ἔγραψεν ἑκκλησιαστικὴν ἱστορίαν (ἀπό γεννηθῆως Χριστοῦ ἕως 323 μ.Χ.). Διέβωθεν

ἀποβιβασματα πατερικῶν κειμένων τὰ ὁποῖα (πατερικά αὐτὰ) δὲν ὑπάρχον ἡμέρον. εἶναι ὁ θεμελιωτῆς τῆς ἑκκλησιαστικῆς ἱστορίας. Ἀπὸ τῶν 4^{ου} αἰῶνα, μετεφράσθη εἰς τὴν Συριακὴν, εἰς τὴν Ἀρμενικὴν, ὁ δὲ Ρουφίνος μετέφραβεν εἰς τὴν Λατινικὴν. Τὸ ἔργον τοῦ Εὐθερίου εἶναι ἀδαινάτον, ἐπειδὴ ἀναφέρεται εἰς τοὺς διωγμὰς κατὰ τῶν Χριστιανῶν, εἰς τὸς μάρτυρας, εἰς τὴν ἀνδηρίαν ἑκκλησιαστικῶν γραμμάτων. Δείχνει τὸν δριαμβον τοῦ Χριστιαν-

νιθμού ως έργον
 προνοίας Θεοῦ. Μετά
 τὸν Εὐγένειον εἰς τὴν
 ἀνατολὴν ἔγραψεν
 ἐκκλησιολογικὴν ἱστορίαν
 ὁ Σωκράτης (λε-
 γόμενος «ὁ χολο-
 βτικός»)· ἱστορεῖ
 ἐκκλησιαστικά καὶ
 πολιτικά γεγονό-
 τα ἀπὸ τοῦ 305
 ἕως 439 μ.Χ.
 εἰς τὴν διατύπωσιν
 δογματικῶν Σητη-
 μάτων δὲν εἶναι
 ἀκριβής, μερολη-
 πτεῖ ὑπὲρ τῶν
 Νοβατιανῶν, ἐκ-
 φέρει ἀνορθόδο-
 ξες κρίσεις κατὰ
 τοῦ ἀγ. Ἰωάννου
 Χρυσοστόμου καὶ
 ἀγ. Κυρίλλου Ἀλεξαν-
 δρείας, οἱ ὅποιοι ἐπο-
 λέμησαν τῆς Νοβα-
 τIANῆς. Ὁ Σωκρά-
 νος ἔγραψε ἐκκλη-
 σιαστικὴν ἱστορίαν
 διὰ τὴν περίοδον
 324 ἕως 439 μ.Χ.
 (γνωρίζει καλύτερα
 τὰ γεγονότα τῆς Δύ-
 σεως). Τελευ-
 ταῖος συνέχιστής
 τῶν ἔργων τοῦ Εὐγε-
 νίου εἶναι ὁ Θεοδώ-
 ρητος ὁ κύριος, ἱστορεῖ.

ἀπὸ τοῦ 323 - 429 μ.Χ.
 ὁ φιλοσόφος ἔγραψεν
 ἐκκλησιολογικὴν περὶ τοῦ
 430 μ.Χ. (μέρος αὐτῆς δι-
 αβίβου τοῦ Μ. Φωτίου). Ἐγκω-
 μιοῖται τῆς ἀρειανίζοντος καὶ
 καταγορεῖ ὑβρίζει τῆς ὀρ-
 θοδοξίας. Πηγὴ διὰ
 τὴν μελέτην τῶν Πατέρων
 τῆς ἐκκλησίας εἶναι
 ἡ «Βιβλιοθήκη ἢ Μυριόβιβλος»
 τοῦ Μ. Φωτίου, γράψαντος
 περὶ τοῦ 855 μ.Χ. Κρίκει
 281 ἐκκλησιαστικὰ καὶ
 ἀρχαῖα συγγραφεῖς (φιλο-
 σοφῶν, ἰατρῶν κ.λπ. ἐπιβήμο-
 νας..). Ἡ «Μυριόβιβλος» ἀπο-
 τελεῖ πολύτιμον ἱστορικὸν
 μεταλλεῖον. εἰς τὴν Δύσιν
 ὁ Ἰερώνυμος (392 μ.Χ.) ἔ-
 γραψεν ἔργον: «Περὶ ἀνδρῶν
 ἐπιφανῶν», ἀποτελεῖ ἀπάν-
 τησιν εἰς πολέμους τῆς Χρι-
 στιανισμοῦ (κέλδον, Ποροφύ-
 ριον καὶ Ἰουλιανόν) οἱ ὅποιοι
 ἐκλείοντο τοὺς Χριστιανούς
 ὡς ἀμαθεῖς καὶ ἀχροῖκες.
 Τὸ ἔργον τοῦ Ἰερωνύμου
 ἐκτείνεται ἕως 14ου ἔτους
 τοῦ βασιλέως Θεοδοσίου, πε-
 ριγράφει 135 ἐκκλησιαστι-
 κὰς συγγραφεῖς (ὁ Αὐγύ-
 στίνος ἔσται τὸ ἐμελέτη-
 θε, ἐξέοραθε δι' ἐπιβί-
 λης τὴν ἑλληνικὴν τὴν, πρὸς
 τὸν Ἰερωνύμον διότι πε-
 ριέλαθεν ὀρθοδοξίας καὶ
 αἰρετικῆς ὁμοῦ). εἰς τὴν
 Δύσιν, ἱστορικοὶ γὰρ χίλια
 περίπου ἔτη, ἔχρησιμο-

ποιούσαν
 αυτό . ο Γεννάδιος
 (ιερέυς εις Μαββαλίαν), ἔγρα-
 ψε τὸ 480 μ.Χ. με' τὸν ἴδιον τίτλον
 τοῦ Κερωνύμου, προσθέτας 100 νέα κε-
 φαλαία ἐκκλησιαστικῆς γραμματολογίας.
 Τὸ 615 μ.Χ. ἕτερος συνεχιστὴς τῶ ἔργου τῶ
 Κερωνύμου, ὁ Ἰβιδωρος ἐπίσκοπος τῆς Ἰσπανικῆς
 πόλεως Σεβίλλης. Γνωστὴς ἑλληνικῆς κ' λατι-
 νικῆς φιλολογίας συνεπλήρωσε τὸ ἔργον Κερωνύμου
 κ' Γενναδίου, μέχρι τοῦ ἔτους 615 μ.Χ. προσθέ-
 των 33 ἐκκλησιαστικὸς συγγραφεῖς (κυρίως
 λατίνων). Ὁ μαθητὴς τοῦ Ἰβιδωροῦ ὁ Ἰλ-
 δεφόντος (+667) προσέθετε εἰς τὸ ἔργον τοῦ
 διδασκάλου τὰ 14 ἐκκλησιαστικὸς ἀνδρας. Τὸ
 ἔργον τοῦ Ἰλδεφόντου ἔχει χαρακτῆρα τοπικόν,
 ἠδὲ καὶ νὰ τιμηθῆι
 ὡς ἐπίσκοπος
 τοῦ Τολέ-
 δου.
 Ἐξω
 τῆς
 Ἰσπανίας

ὑπεραγία Θεοτόκε
 ὄψον ἡμᾶς!

ἀναφέρει μόνον τὸν Μέγαν Γρηγόριον τοῦ Θεολόγου.
 Ἀξιόλογος πηχὴ εἰς τὴν μελέτην τῶν Πατέρων εἶναι
 τὰ πρακτικὰ τῶν οἰκουμενικῶν κ' τοπικῶν συνόδων
 ἢ παρακμή τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ ὀφείλεται
 εἰς τὴν ἀγνοίαν τοῦ πατερικῆ πλῆθους. Τὸ 1112 μ.Χ.
 (μετὰ ἀπὸ 617 αἰώνων) ὁ Sigebert ἀπ' τὸ Βέλγιον
 Βενεδικτῖνος μοναχός, ἔγραψε περὶ ἐκκλησιαστικῶν συγ-
 γραφῶν τῶν 11 πρώτων αἰώνων (171 λατίνος κυ-
 ρίως συγγραφεῖς). Παρόμοιον ἔργον ἔγραψε ὁ Οὐν-
 ριος Αντουμ περὶ τὸ 1122 μ.Χ. με' τίτλον: "Περὶ
 τῶν φωστῆρων τῆς Ἐκκλησίας". Τὸ 1135 μ.Χ.
 ἀνώνυμος Βενεδικτῖνος μοναχός τῆς μονῆς
 Melk Αὐστρίας ἔγραψε πατερικὸς λόγος.
 Τὸ 1494 μ.Χ. ὁ Βενεδικτῖνος μο-
 ναχός Ἰωάννης Τριθέμιος ἔγρα-
 ψε 963 βιογραφίας ἐκκλη-
 σιαστικῶν συγγραφῶν.

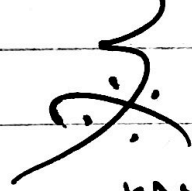
Ἡ Ἀναγέννησις εἰς τὴν
Δύβιν (1300-1600 μ.Χ)
ἔστρεψε τὸν ἄνθρωπον
πρὸς ἐγκομίαις ἐπιδιώ-
ξεις, ἐπέφερε θρησκευ-
τικὴν χαλαρώσιν. Ἡ
ἐφεύρεσις τῆς τυπο-
γραφίας ἐβοήθησε
εἰς τὴν μελέτην τῶν
ἀρχαίων Ἑλληνικῶν κλα-
σικῶν. Μόνον οἱ Πα-
τέρες, οἱ κατανομήσαν-
τες τὸ ἀληθὲς πνεύ-
μα τῶν ἀρχαίων Ἑλ-
ληνῶν, ἠδύνατο ν'
ἀποδομῶσιν τὴν
βοήθειαν Ἑυρωπαίους,
οἱ ὅποιοι παρεποίη-
σαν τοὺς ἀρχαίους συγ-
γραφεῖς κ' ἐδημι-
ούργησαν τὴν ἀν-
θρώπινον αἰδιωροφί-
αν γιὰ τὰς αἰῶνες ἀλή-
θειαι. Ἡ ἀδελοφί-
της τοῦ ἀγ. Μαύρου
εἰς τὴν Γαλίαν (ἰδρύθη
τὸ 1618 μ.Χ). Οἱ Βε-
νεδικτοὶ μοναχοὶ
τῆς μονῆς σὺν τῇ ἀρχι-
θῶν καὶ ἐκδίδον ἔργα
τῶν Πατέρων τῆς
Ἐκκλησίας.
καὶ οἱ Ἰησουῖται
ἔξέδωσαν παρόμοια
ἔργα. Πληρετέρας
τῶν ἀνωτέρων συλλογῶν
εἶναι ἡ Πατρολογία
τοῦ Μιγνέ (†1875).
Ὁ ἐκδοτικὸς τοῦ ἄλλου
παρέμεινε μοναδικός.

(4)

Ὁ Γάλλος θεολόγος
κληρικός J. Ραυέλ
Μιγνέ ἀπὸ τοῦ 1844
ἕως 1855 ἔξέδωκεν
εἰς 217 τόμους τὰς δύο
σειράς τῶν Λατίνων Πα-
τέρων τῆς Ἐκκλησίας (πε-
ριέχον 2614 ἐκκλησιαστι-
κὰ συγγραμματα συγγρα-
φῶν τῆς Δύσεως. Ἀπὸ
τοῦ 1857 - 1866 μ.Χ ὁ
Μιγνέ ἔθεθεν εἰς κυκλο-
φορίαν τὰς 161 τόμους τῆς
Ἑλληνολατινικῆς ἐκδόσεως
τῆς πατρολογίας τῆς. (Κεῖ-
μενα Ἑλληνικῶν Πατέρων
μεταφρασθέντα εἰς τὴν Λα-
τινικὴν - περιλαμβάνον
ἔργα 800 περίπου ἐκκλη-
σιαστικῶν συγγραμμάτων),
δὲν κατώρθωσε ὁ
Μιγνέ καὶ ἐκτυπώθη πι-
νακὸς περιεχομένων. Τὸ
κενὸν αὐτὸ ἐκάλυψε
ὁ Δωρόθεος Σχολάριος
ἐκδόσας τὴν γυνώστην
"κλεῖδα τῆς πατρολογίας
τοῦ Μιγνέ" (1879)
Ἀρτιωτέρα κλεῖς (πε-
ριεχομένων) ἑλληνικῆς
πατρολογίας ἐκυκλοφόρησε
τὸ 1912 εἰς Παρίσι ὁ
F. Canavale.
Ὁ Μιγνέ εἰς διάστημα
22 ἐτῶν ἐκυκλοφόρησε
382 τόμους τῆς Ἑλ-
ληνικῆς κ' Λατινικῆς πα-
τρολογίας, ἀνευ οὐδε-
μίας κρατικῆς βοήθει-
ας.

Οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας
 τονίζουν τὴν ὀρθότητα τῆς πί-
 στως κ' τὴν ἀχνότητα τοῦ
 θίου. Ταῦτα συγγραμματα τῶν
 ἀποτελῶν τὸν ὠραιότερον ὕμνον
 τῆς ὀρθοδοξίας κ' τοῦ ἁγίου
 θίου. Ἡ ὀρθὴ πίστις εἶναι
 τὸ θεμέλιον τῶ ἐναρέτου θίου,
 ἀλλὰ κ' ἡ ἁγία Τωὴ τροφο-
 δοτεῖ κ' στερεώνει τὴν πίστιν.
 Ἡ θεία εὐτυχία πίστεως κ' Τωὴς
 ἀποτελεῖ τὸ μέγα μυστικόν τῆς
 αἰωνίας πνευματικῆς ἀκτινοβο-
 λίας τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλη-

σίας.

Πατέρες Ἐκ-
 κλησίας, εἶναι μόνον
 ὄδοι κατάρθωσαν νὰ συνδυάσων
 ἀρμονικῶς ὀρθόδοξον ὁμολογίαν
 κ' διδασκαλίαν, ἁγίαν βιωτὴν κ'
 οἰκῶνας πρὸς περιφρούρησιν
 ὀρθόδοξου δόγματος, ὡς παιδα-
 γωγοὶ τῶν χριστιανῶν εἰς
 τὴν κατὰ Χριστὸν Τωὴν.

« Η μεγαλύτερα έκδοτική προσπάθεια (εις Παρίσι) είναι η γνωστή "Sources Chrétiennes" .

Έχουν ήδη κυκλοφορήσει (έως δεκαετία 1970) 70 τόμοις

πατερικών κειμένων .

« Η Αποστολική Διακονία της Εκκλησίας Ελλάδος , με τίτλον: « Βιβλιοθήκη Έλλήνων Πατέρων κ' Εκκλησιαστικών Συγγραμμάτων »

έκδιδει κείμενα πατέρων (άνατολικών κυρίως εκ του Μίγμη (ε.))

Από το 1955-1965/1 έξεδωκε μόλις 36 μικρές τόμους (από του κλημεντος Ρώμης έως

του Μεγάλου Αθανασίου .

Το κέντρον βαρρύς των προτεσταντών πατρολόγων (θεολόγων) πήγαι εις το γραμμα κ' όχι εις το πνεύμα των αγίων πατέρων . Η πατρολογία είναι η ιστορία του πνεύματος των Πατέρων .

Ο εικοστός αιώνας άνομοιάθη αιώνας τῶν ατόμων (με την ανακαίνυσιν της ατομικής ενεργείας) . Δαί μύδυνατο ναί όνομοιάθη και τῶν Αγίας Γραφῆς κ' τῶν Πατέρων .

Τό μέγιστος του αθέου υἱος του Δαί είχε πρόη πολλοῦ διαλυθῆ , εάν έρωτιζε τῶς πλανηθέντας κ' ὀρθόδοξος πατερική ακτινοβολία .

« Η πατρολογία τῶ Μίγμη παρὰ τῆς ἀτέλειᾶς τῆς προφορῆς πορῦτιμον βοήθειαν εις τὴν ἀνθύμῳ τῶν πατερικῶν μελετῶν παγκοσμίως . Η ὀκαδημία ἐπιβτημῶν τῆς Βιέννης , ἀνέλαβε τὴν κριτικὴν ἔκδοσιν τῶν λατινῶν πατέρων τῶν 7 πρώτων αἰώνων .

Ὁ πρώτος τόμος ἔξεδόθη τῶ 1866 . Μεχρὶ τῆν δεκαετίαν τοῦ 1970 ἔκυκλοφόρησαν 74 τόμοι .

Ἀρχότερον ἡ ἀκαδημία Βερολίνου ἀρχίβε νοί ἔκδιδῃ (τῶ 1897) κριτικὴν ἔκδοσιν τῶν ἑλλήνων Πατέρων , ἡ ὑπεροχὴ τοῦ ἔργου αὐτῆς συγκρινομένη μετὰ τὴν πατρολογία τοῦ Μίγμη

εἶναι ἀναμφύβητος .

Ἀπό τῶν 1903 ἔκδοσις Σύρων κ' Ἀρμενίων . Μεχρὶ αὐτοὶ ἔκδοτικοί οἴκοι τῶ Ἄγγλων , Γάλλων , Γερμανῶν , Ἰταλῶν , Ἑλβετῶν , Ἰσπανῶν , ὀλλανδῶν Σουηδῶν , ἔκδιδῶν πατερικῶν ἔργα .

